

A Senator sikertelen zenei comeback-je után a „Főnök” úgy döntött: vissza a természethez!

Ez a visszatérés sikerült. Mire ezek a sorok megjelennek, egy másféle visszatérés van folyamatban: megtérés egy új házassági kötelékbe. Röviddel a boldogító igen előtt beszélgettem a két jelölttel.

Napsütéses délelőtt indultunk a Pest közeli „farmra”, ahol Lajos a hátaslovát „garazsírozza”. A szélfúttá dombháton egy fogadó, gazdasági épületek, istállók és lovaspályák. Az állásokban szebbnél szebb, okos szemű négy lábúak. Arrébb, karámban birkák és egy szürkésfehér szamár. A kép idilli vagy ahhoz hasonló. Szerelmes regény helyszíne lehetne. Az ifjú pár itt a tanyán ismerkedett meg, s a lovak iránti szeretet hozta őket össze. De a történet nem ilyen giccses.

- Könyököltem a Novotel bárpultjánál, s vagy kettővel mellettem megláttam egy villogó szemű, hosszú lányt. Egymásra néztünk, csak egy villanás volt az egész, mert mindketten mással voltunk. De eldöntöttem, hogy be kell cserkésznem a „Hosszút”. Ez a börtön utáni időszakban volt, amikor a négyhónapos bezártság után olyan szabadságvágyam volt, hogy egész nap csak mentem és mentem. Egyszer végre megláttam az utcán, amint surrant a fal mellett. Mint kiderült, a lakásom közelében dolgozott. Megszólítottam, de nem állt meg. Mondom: Ilyen nincs! Elgáncsolom, felborítom!... Na végre sikerült meghívnom egy kaszinótojásra, mert nem ivott.

Ágnes (gondolatban még a bárpultnál): Éreztem, hogy nézeget, én is visszavillantottam, hogy szimpatikus vagy. Azután a véletlen kaszinótojásos találkozás után hosszú ideig nem láttuk egymást.

- Mindketten akartátok és mégse jött össze? Nem értem.

- Hívogattam telefonon, de ő letagadtatta magát - emlékezik Lajos. Még erős volt az előző kapcsolata, de én, mint egy vadászkutya mentem utána a nyomon. Egy ilyen nem lehet kihagyni!

- Korábban mit tudtál Lajosról?

- Ismertem a számaikat, de a Piramis-őrületből kimaradtam, mert nem jártam koncertekre.

Életemben akkor láttam először.

- Ágnes, légy szíves mutakozz be a Sztori olvasóinak, kit látott meg akkor Lajos!?

- Nagyon szigorúan nevelt kislány voltam; édesapám korán meghalt, és anyám nem engedett sehova. Ha el akartam menni, meg kellett lógnom. A barátnőim engem is csábítottak Piramis-koncertekre, de hiába. A gimnáziumban németet és idegenvezetést tanultam, így az IBUSZ-hoz mentem dolgozni. Egy idő után kezdtek hívni fotózni, egyre több felkérést kaptam, gyakran hiányoztam, és két év után szabadúszó lettem. A manökentanfolyamot csak később végeztem el. Divatos szakma, szinte minden lányt csábít, de nekem az a tudat ad nagy biztonságot, hogyha bármikor abbahagyom, folytathatom az idegenvezetést. Elsősorban bemutatókat vállalok, a fotózást kevésbé szeretem, mert még mindig feszélyez egy kicsit.

- Milyen ruhákat mutatsz be a legszívesebben?

- Ez teljesen mindegy, bár néha előfordul, hogy iszonyú „ruhákat” akasztanak ránk.

- Milyen felkérést nem vállalsz el?

- Félagt-, aktfotózást soha nem vállalok. Nem az én műfajom.

- Miért nem?

- Mert nem. Ha tökéletes alakom lenne, akkor se biztos, hogy vállalnék, de egy osztrák fehérneműcég csinált velem egy sorozatot.

PÁROSÁVAL: Szalai Ágnes és Som Lajos (Sztori)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 21. vasárnap - Módosítás: 2015. december 21. hétfő

- Viszont nagyon föltűnően öltözöl, „működik” benned az exhibíció.
- De csak ruhástól! Amúgy „natúr”, nem.
- Az aktot kinek tartogatod? - kérdez rá Lajos.
- Hát persze... - néz rá jelentőségteljesen – az másra nem tartozik. Eleinte nagyon gátlásos voltam és úgy is öltözködtem.
- Én mindig biztattam: Ha valami jól áll, vedd föl!
- Lajos feloldotta ezeket a gátlásaimat. Sokáig például miniszoknyához nem mertem magas sarkú cipőt felvenni, pedig a nők lába abban néz ki igazán jól. Mostanában így mindig meg is hökkentem egy kicsit a férfiakat.
- Térjünk vissza ahhoz az emlékezetes kaszinótojáshoz!
- Ágnes: - Ó, az nagyon érdekes volt. Akkor még egy nagyon szolid kislány voltam...
- És most?
- Ácsi! - emeli fel ujját és hangját Lajos - Nincs esküvő! Először gyónjál!
(A legváltozatosabb kacajok Ágnes válasza előtt.)
- Hát... szóval minden féléről beszélgettünk. Láttam, hogy egy örült fazon, de nagyon szimpatikus volt, és vonzott az örültsége is. Bohém léleknek képzeltem, és soha nem gondoltam volna, hogy valaha is összejövünk.
- Előtte volt hasonlóan tartós kapcsolatod?
- Volt egy-kettő, de ilyen szoros, „együttélős” még nem.
- Mit szolt ehhez a szigorú édesanyád?
- Elfogadta.
- Ági a hányadik nagy szerelmed? - fordulok Lajoshoz.
- Ő az ötödik vagy hatodik, a pont az „i” betűn. Ha minden igaz - fűzi hozzá. - Rengeteg kapcsolatom volt, akár naponta, vagy néha naponta több is. De az egy más dolog. A testi kapcsolat és a lelki összetartozás két külön dolog. Ha együtt jár, akkor az nagyon jó.
- Mostanában úgy nézel ki, mint egy szerelmes kamasz.
- Hah! - buggyán ki a nevetés Ágiból.
- Lehet, végül is... Ez baj? - kérdez vissza.
- Dehogysis!
- Szerintem se, mert ha az ember egy új szerelembe bonyolódik, mindig megújul. Mint ahogy a sejtjeink is kicserélődnek. Ha az emberek többet lennének szerelmesek, sokkal lazábban és boldogabban élhetnének.
- Mondjátok el a megfogalmazhatatlant! Hogyan lettetek szerelmesek?
- Én soha sem borulok rá senkire az első pillanatban - kezdi a vallomást az úr - hanem valami miatt csak érdeklődni kezdek iránta: szépen mosolyog, jó segge van. Áginak a tavaszfeje tetszett meg.
- Jól értettem ezt a költői megfogalmazást?
- Igen. A jó hangulatot sugározza, mint a tavasz, amikor nyílik a természet. Sokat mosolyog, grübedlije van és „jól” néz. Most pedig már tudja magát viselni is, mert eleinte a magassága miatt összehúzta magát, és csak surrant a fal mellett. Pedig akinek királynői alkata van, az „viselje” is büszkén.
- Én általában rögtön szerelmes leszek a másikba, és idealizálom is. Emiatt sokszor csalódtam. A mi kapcsolatunk másként indult. A „kaszinótojás” után fokozatosan alakult ki - mondja Ági.
- Tinikorodban milyen típusú férfiak tetszettek?
- A sportos testalkatúak. Az volt a fontos, hogy a teste jó legyen. De olyan kikötésem soha nem volt, hogy szőke vagy kék szemű legyen.

- Nekem sincs ilyesféle ideálom - csatlakozik Lajos.
- Ő seggcentrikus árulkodik Ágnes, de hát ezt már tudjuk.
- Igen, Azt nem szeretem, ha egy lánynak lapos a segge. Az viszont engem nem zavar, ha picit a cicije. Sőt, szeretem a franciás mellű nőket.
- Mióta együtt vagytok, nagy társasági életet éltek?
- Épp a minap állapítottuk meg, hogy az utóbbi időben nem nagyon nyomultunk bele az éjszakába - mondja az úr.
- Már nem is hiányzik - teszi hozzá Ági.
- Néha azért jól esik egy kicsit pezsegni - vallja be őszintén a FÉSZEK egykori törzsvendége - de inkább kialakítottunk egy saját kört, s oda hozunk be néhány embert. Időnként el-elmegyünk, de azt már nem csináljuk, amit néhányan, hogy este tízkor, mint a gyárban, blokkolnak a FÉSZEK-ben. Nem! Ez karcsú!
- A mi életünkben is volt egy időszak, amikor minden áldott nap mentünk, de ma már nem hiányzik – mondja Ági.
- Többnyire nekem támad mehetnékem, ha ő nem lenne, ma is mennék. Nincs csömöröm, de eldöntöttem, hogy mi a fontosabb.
- Mi a legkiálthatatlanabb a másokban?
- Ha felidegesítem, akkor szörnyű tud lenni - borzong bele a hölgy. - Nagyon hamar felmegy a pumpája, ha valami olyat csinállok, ami nem tetszik neki.
- Ilyenkor csapkod?
- Meg ordít! - toldja meg egy tavasz-mosollyal.
- Engem meg az bosszant, ha indokolatlanul féltékenykedik - így Lajos. - Ha van alapja, akkor sunnyogok és kussolok. De ha ártatlanul szívja a véretem, azt nem szeretem. Ilyenkor kezdődik a csetepaté. Ekkor szoktam mondani: jó, hozok a fejemre egy zaboszsákot a lovardából, viasz a fülembe, ragtapaszt a számra és megfogni a kezem...
- Te talán nem vagy féltékeny Ágnesre?
- Dehogynem! Bár az esetleges fizikális kapcsolatra nem - fogalmaz távoli körülírással Lajos.
- Hogy-hogy?
- Az ember esendő lény, és megtörténhet az. Akkor vagyok féltékeny, ha a lelkét adja oda valakinek. Kíváncsiságból fakad a testi rágerjedés, és néha kiderül, hogy nem is esett jól. De ha a szívéből-lelkéből elrabolnak egy darabot, azt nem viselem el.
- Nem könnyű a helyzeted, hiszen Ági munkája közben „eladja” a testét, önmagát.
- Igen, a manökeneket mindenki meg akarja dugni. Ez nem zavar, de hallgatva a szervezők, a fotósok dumáját, már tudom, hogy melyik kazettát tették be. Ismerem a trükkjeiket. Nem feltétlenül kell lefeküdni, mert akiről kiderül, hogy megdugták, az leértékelődik. Ez afféle szakmai ártalom.
- Lajosnak milyen trükkjei vannak? - fordulok Ágihoz.
- „Gyere, kiviszlek a farmra lovagolni” - árulkodik huncutul a hölgy.
- A kettőtök kapcsolatában – az a benyomásom -, hogy Te vagy az érzékenyebb - állapítom meg a „diagnózt” Lajosról.
- Persze - hagyja helyben. - Bármilyen furcsa, érzékeny ember vagyok. Ezt sokan nem hiszik el. „Ennek lelke? Ugyan már!” - és legyintenek.
- Mi a leginkább szeretetre méltó a másokban?
- Az, ahogy törődik velem, és eltűri a hülyeségeimet.
- A törődés a tiszta alsógatyát jelenti?
- Nem, nem! Azt, ha az agyammal és a lelkemmel törődik. A hétköznapi apróságai is

fontosak, nem sors döntőek. Bármilyen szélsőséges is vagyok, mindig kell valaki, akihez kötődhetek. A horoszkópom szerint is sokszor vagyok magányos, de mindig kell mellettem lenni egy nőnek. Kell a feltöltődéshez és a kontrollhoz.

- Számomra az, hogy türelmes velem - veszi át a szót Ági. - Kiabál, kiabál, de más már régen otthagyt volna.

- Ilyen kiállhatatlan nőszemély vagy?

- Mondd csak, hogy egy hárpia vagy - biztatja a „kárvallott”. Nem, de nekem is vannak dilijeim.

- Most rendeztél be a közös fészket. Melyik része a férfiszakasz?

- Egész életem munkájának gyümölcse az a néhány kép, ikon, bútor és ezüst, amit összegyűjtöttem. Ezeknek kell egy szent hely. A lakásom mindig is eklektikus volt, de az egésznek a harmóniája a fontos. A szoba sarkában egy ikon a régi korok szellemét árasztja: ha nézed, szinte rád mosolyog a XVI. század. Nemrég kaptam néhány darab ezeréves római pénzt és egy Mária Terézia-érmét. Kézbevettem, nézegettem nagyítóval és visszanézett rám egy letűnt kor, amelyben valaki ezeket ilyen gyönyörűen megcsinálta.

- Főlkészültél arra, hogy múzeumot csinál a lakásból, és törölgetheted a port?

- Igen. A régi lakásának is különleges hangulata volt.

- És a Te rezidenciád?

- A fürdőszoba, sok-sok tükörrel.

- És a konyha?

- Én és a konyha?!... Nem tudok főzni.

- Én viszont tudok - menti a helyzetet Lajos - legalábbis mindig komponálok valamit.

- Mekkora családot szeretnél? - kérdem befejezésül Ágnestől.

- Csak néhány év múlva szeretnék gyereket, egy lányt mindenképpen, mert őket lehet cicomázni, de majd kell egy testvér is, nehogy elkényeztetsem.

Időközben egész kis társaság verődött össze, befutottak Zalatnay Ciniék és Molnár Gyuri (Omega); néhányan nem tudnak ellenállni a jó konyha csábításának, és falatozni kezdenek. A sportosabbja pedig kivonul, hogy megtekintse Ágnes és Gyuri kétszemélyes lovasbemutatóját. Végül, persze, a Főnök sem állhatja meg, hogy föl ne üljön paripájára. A szép állat nagy horkantásokkal vált lépésből ügetésbe, majd vissza.

Bár a lovat még nem sikerült kifárasztani, a közönség már kissé átfázott, így vége a bemutatónak. A lovas számára ezzel nem ér véget a dolog, hiszen a lovat alaposan meg kell csutakolni, és csak szép tisztán lehet beállni vele a „garázsba”. Ló és lovas ebben is jól kooperál, láthatóan összeszoktak a majd mindennapos találkozások során. Elbúcsúzunk a szép állattól, „aki” okos is, mert mintha azt sugározná a tekintete: Viszontlátásra! Kép és szöveg: **Zét ényi Zoltán**